

סיפורו של אחיקר

יש לנו בסיפור אחיקר את אחד המקורות העתיקים ביותר של מחשבה וחוכמה אנושית. ניתן לאתר את השפעתו דרך אגדותיהם של אנשים רבים, כולל הקוראן, והברית הישנה והחדשה.

פסיפס שנמצא בטרבס, גרמניה, הציג בין חכמי העולם את דמותו של אחיקר. הנה סיפורו הצבעוני.

התאריך של הסיפור הזה היה נושא לדיון ער. חוקרים כתבו זאת לבסוף על המאה הראשונה, כאשר הוכחו בטעות על ידי הסיפור המקורי שהופיע בפפירוס ארמי משנת 500 לפני הספירה בין חורבות אלפנטיין.

ברור שהסיפור הוא בדיה ולא היסטוריה. למעשה הקורא יכול לערוך את היכרותו בעמודים המשלימים של הלילות הערביים. הוא כתוב בצורה מבריקה, והנרטיב המלא בפעולה, תככים ובריחה צרה מחזיק את תשומת הלב עד הסוף. חירות הדמיון היא רכישו היקר ביותר של הסופר.

הכתיבה מחלקת את עצמה לארבעה שלבים (1): הנרטיב (2); ההוראה (3); יוצאת דופן של פתגמים (3); (המסע למצרים (4); הדמיון או (המשלים) שבעזרתם מסיים אחיקר את חינוך אחיינו השוגה.

פרק 1

לאחיקר, הוויזר הגדול של אשור, יש 60 נשים אך נגזר עליו שאין לו בן. לכן הוא מאמץ את אחיינו. הוא דוחס אותו מלא חוכמה וידע יותר מאשר לחם ומים.

1 סיפורם של חיקר החכם, הוויזר של סנחריב המלך, ועל נדן, בנה של אחותה של חיקר החכם.

2 היה וויזר בימי המלך סנחריב בן סרחאדום מלך אשור ונינוה איש חכם בשם חיקר והוא היה הוויזר של המלך סנחריב.

3 היה לו טוב, הון וסחורה רבה, והוא היה מיומן, חכם, פילוסוף, בידע, בדעה ובמשלה, והוא התחתן עם שישים נשים, ובנה טירה לכל אחת מהן.

4 אבל עם כל זה לא נולד לו ילד. של הנשים האלה, שעשויות להיות היורשת שלו.

5 והיה עצוב מאוד על כך, ויום אחד כינס את האסטרולוגים ואת המלומדים ואת הקוסמים והסביר להם את מצבו ואת ענין עקרותו.

6 ויאמרו אליו לך זבח את-האלהים והתפַּנֵּר בָּהֶם, אָשֶׁר יִהְיֶה לָּךְ לִבָּר.

7 ועשה כדבריו והקריב זבחים לאילים, ויתחנן בהם והפציר בהם בבקשה ובתחינה.

8 ולא ענו לו מילה אחת. וַיֵּלֶךְ עֲצוּב וּמְדַכָּל, וַיֵּלֶךְ בֶּכָב לְבֹו.

9 וחזר והפציר באלוהים העליון, והאמין, והתחנן בו בלהט בלבו לאמר: ה' אלוקי עליון, בורא השמים והארץ, בורא כל הנברא!

10 אני מתחנן שתתן לי נער, למען יתנחם בו כי יהיה נוכח בחמי, שיעצום את עיני ויקבור אותי.

11 בא אליו קול אמר: "כאשר סמכת בראש ובראשונה על פסלים והקרבנות להם זבחים, מסיבה זו תשאר ערורי-ילדים כל ימך".

יב וקח את נדן את בן אחותך ועשה אותו לילדך ולמד אותו את לימודך ואת גידולך הטוב ובמותך יקבורך.

13 לאחר מכן לקח את נדן את בנה של אחותו, שהיה יונק מעט. ומסר אותו לשמונה אחיות לחות, כדי שיניקו אותו ויביאו אותו.

14 והם העלו אותו באוכל טוב ובאימון עדין ובבגדי משי, ובארגמן וארגמן. והוא ישב על ספות משי.

15 וכאשר גדל נדן והלך, עלה כארז גבוה, הוא לימד אותו נימוסים וכתיבה ומדעים ופילוסופיה.

16 ואחרי ימים רבים הסתכל המלך סנחריב על חיקר וראה שהוא הזדקן מאוד, ועוד אמר לו.

17 הו' ידידי המכובד, המיומן, הנאמן, החכם, המושל, המזכיר שלי, הוויזר שלי, הקנצלר והמנהל שלי; אֵלֶּא וְקִנְיָתָהּ מֵאֵד וְשִׁקְלָתָהּ שְׁנַיִם; ויציאתך מן העולם הזה חייבת להיות קרובה.

18 אמור לי מי יהיה מקום בשירותי אחריך. 'ויאמר אליו חיקר, אֶדְנִי, נְחִי רֹאשֶׁךָ לְעוֹלָם! יש את נדן הבן של אחותי, הפכתי אותו לילד שלי.

19 והעליתי אותו ולמדתי אותו את חכמתי ואת ידיעתי.

20 ויאמר אליו המלך: הו' חיקר! הביאו אותו לפניי למען אראה אותו, ואם אמצא מתאים, העמידו במקומך; ותלך בדרכך לנוח ולחיות את שארית חיך במנוחה מתוקה.

21 אז הלך חיקר והציג את נאדן את בנה של אחותו. והוא עשה מחווה ואיחל לו כוח וכבוד.

22 והוא הביט בו והתפעל ממנו ושמח בו ואמר להאיקר': האם זה בנך, הו' חיקר? אני מתפלל שאלוהים ישמור עליו. וכמו ששרתת אותי ואת אבי סרחדום כך ישמש אותי הנער הזה שלך וימלא את התחייבויותיי, צרכיי ועסקיי, כדי שאכבד אותו ואעשה אותו חזק למענך.

23 ויתחיק חיקר אֶל הַמֶּלֶךְ וַיֹּאמֶר אֵלָיו: יְחִינָה רֹאשֶׁךָ, אֶדְנִי הַמֶּלֶךְ, לְעוֹלָם! אני מבקש ממך שתהיה סבלני עם בני נדן ותסלח על שגיאותיו כדי שיוכל לשרת אותך כראוי.

24 אז נשבע לו המלך שיעשה אותו לגדול מחביביו ולחזק מבין חבריו, ושהוא יהיה עמו בכל כבוד וכבוד. והוא נשק את ידיו ונפרד ממנו.

25 ויקח את נדן. בן אחותו עמו והושיב אותו בטרקלין ויצא ללמדו לילה ויום עד שדחס אותו בחוכמה ובדעת יותר מאשר בלחם ובמים.

פרק 2

"אלמנך ריצ'רד המסכן" של ימי קדם. מצוות אלמותיות של התנהגות אנושית בנוגע לכסף, נשים, לכוש, עסקים, חברים. פתגמים מעניינים במיוחד נמצאים בפסוקים 47, 45, 37, 23, 17, 12, השוו את פסוק 63 לחלק מהציניות של ימינו.

1 כך לימד אותו ואמר': הו' בני! שמע את נאומי ופעל לפי עצתי וזכור מה אני אומר.

2 הו' בני! אם תשמע מילה, תמות בלבך, ואל תגלה אותה לאחר, פן תהפוך לגחלת חיה ותשרוף את לשונך ותגרום כאב בגופך, ותזכה לחרפה, ותתבייש לפני אלוהים אֲדָם.

3 הו' בני! אִם שְׁמַעְתָּ בְּדַעַה, אֵל תִּפְרִיזוּ; ואם ראית דבר אל תאמר.

4 הו' בני! הקל את הריטותך על השומע, ואל תמהר להשיב תשובה.

5הו בני !כששמעת דבר אל תסתיר אותו.

6הו בני !אל תרפה קשר אטום, ואל תתיר אותו, ואל אטום קשר רופף.

7הו בני !אל תחמוד יופי חיצוני, כי הוא דועך ונעלם, אבל זכרון נכבד נמשך לעת עתה.

8הו בני !אל תטעה אותך אשה טיפשה בדיבורה, פן תמות במיתות האומללות ביותר, ותסבך אותך ברשת עד שתפול.

9הו בני !אל תחפז באישה עטופה בלבוש ובמשחות, שהיא בזוי ומטופש בנפשה. אוי לך אם תעניק לה דבר אשר שלך, או תמסור לה את אשר בידך ותפתה אותך לחטא, ויכעס אלוהים עליך.

10הו בני !אל תהי כעץ השקד, כי הוא מוציא עלים לפני כל העצים, ופירות אכילים אחר כולם, אלא יהיה כעץ התות, המוציא פרי מאכל לפני כל העצים, ועוזב אחר כולם.

11הו בני !הטה את ראשך למטה, ורכך את קולך, והיה נימוס, והלך בדרך הישר, ואל תהיה טיפש. ואל תרים את קולך כאשר אתה צוחק כי אם בקול רם נבנה בית, היה החמור בונה בתים רבים בכל יום; ואם שִׁהֲנָה שִׁהֲנָה המְחַרְשָׁה שִׁנְטָעוּ, לא תִסְרִיק הַמְחַרְשָׁה לְעוֹלָם מִפֶּתַח שֶׁל הַגָּמְלִים.

12הו בני !הסרת אבנים עם חכם עדיפה על שתיית יין עם אדם מצטער.

13הו בני !שפך יין שלך על קברי צדיקים, ואל תשתה עם בורים ובזויים.

14הו בני !דבק בחכמים יראי אלוהים וכמוהם, ואל תתקרב לבור, פן תהי כמוהו ותלמד את דרכיו.

15הו בני !כאשר יש לך חבר או חבר, נסה אותו, ואחר כך עשה לו חבר וחבר; ואל תשבחו בלא משפט; ואל תקלקל את דיבורך באדם חסר חכמה.

16הו בני !בעוד נעל נשאת על רגלך, לך איתה על הקוצים, ועשה דרך לבנך ולבני ביתך ולילדיך, ותמתח את ספינתך בטרם תעלה על הים ועל גליו ותשקע ואינו יכול. נשמר.

17הו בני !אם העשיר אוכל נחש, אומרים - זה בחכמתו, "ואם עני אוכל אותו, אומרים העם" מרעבנו.

18הו בני !הוא מסתפק בלחם היומי שלך ובסחורתך, ולא תחמוד מה של אחר.

19הו בני !אל תהי שכנה לשוטה, ואל תאכל עמו לחם, ואל תשמה באסונות שכניך. אם אויבך עוול בך, הראה לו חסד.

20הו בני !אדם ירא אלוהים, אתה ירא אותו ותכבד אותו.

21הו בני !הבור נופל ומועד, והחכם, גם אם מעד, אינו מזדעזע, וגם אם הוא נופל הוא קם מהר, ואם הוא חולה, יכול לדאוג לחייו. אבל באשר לאדם הנבער והטיפש, למחלתו אין תרופה.

22הו בני !אם יגש אליך אדם שהוא נחות ממך, לך קדימה לקראתו והשאר עומד, ואם אינו יכול לגמול אותך, אדונו יגמול לך עליו.

23הו בני !אל תחסוך להכות את בנך, כי דחיפת בנך היא כדשן לגן, וכקשירת פי ארנק, וכקשירת בהמות, וכבריחת הדלת.

24הו בני !עצרו את בנך מרשע, ולמדו נימוסים בטרם ימרוד בך ויביא אותך לבזו בעם ותלה ראשך ברחובות ובקהילות ותיענש על רוע מעשיו הרשעים.

25הו בני !תשיג לך שור שמן עם ערלה וחמור גדול בפרסותיו, ואל תשיג שור עם קרניים גדולות, ואל תתיידד עם אדם ערלה, ולא תשיג עבד ריב, ושפחה גנבה על כל מה שאתה עושה. להם יהרסו.

26הו בני !אל יקללו אותך הורייך, וישמח ה' בהם; כי נאמר" המתעב את אביו או את אמו ימות המוות) כלומר מיתת החטא, (והמכבד את הוריו יאריך ימיו וחייו ויראה את כל הטוב".

27הו בני !אל תלך בדרך בלי נשק, כי אינך יודע מתי יפגוש אותך האויב, כדי שתהיה מוכן לקראתו.

28הו בני !אל תהיה כעץ חשוף וחסר עלים שאינו צומח, אלא תהיה כעץ מכוסה בעלים וענפיו; כי האיש שאין לו לא אישה ולא ילדים נבזה בעולם ושנוא עליהם, כמו עץ חסר עלים וחסר פרי.

29הו בני !תהיה כעץ פרי בצד הדרך, שכל העוברים בו אוכלים את פירותיו, וחיות המדבר נחות בצלו ואוכלות מעליה.

30הו בני !כל כבשה הנודדת מדרכה וחברותיה הופכות למזון לזאב.

31הו בני !אל תאמר" אדוני שוטה ואני חכם, "ואל תספר את דיבור הבורות והשטות, פן תבזו על ידו.

32הו בני !אל תהיה אחד מאותם עבדים, אשר אדונייהם אומרים להם" הסתלקו מאתנו, "אלא היו מאלה שאומרים להם" קרבו וקרבו אלינו."

33הו בני !אל תלטף את עבדך בנוכחות חבירו, כי אינך יודע מי מהם יהיה בעל ערך רב לך בסופו של דבר.

34הו בני !אל תפחד מאדונך אשר ברא אותך, פן ישתוק לך.

35הו בני !עשה נא דיבורך והמתיק את לשונך; ואל תתיר לחברך לדרוך על רגלך, פן ידרוך בפעם אחרת על חזהך.

36הו בני !אם תרביץ לאדם חכם במילת חוכמה, זה יסתתר בחזהו כתחושת בוש דקה; ואֵבֶל אֵם תִּכְפֹּף אֶת הַבּוֹר בְּמִקְלָ לֹא יָבִין וְלֹא יִשְׁמַע.

37הו בני !אם תשלח חכם לצרכיך, אל תיתן לו פקודות רבות, כי הוא יעשה את עסקיך כרצונך; ואם תשלח שוטה אל תזמין אותו, אלא לך בעצמך ועשה את עסקיך, כי אם תשלח שוטה. צוה לו, הוא לא יעשה מה שאתה חפץ. אם הם שולחים אותך לעסקים, מהרו למלא אותם במהירות.

38הו בני !אל תעשה אויב של אדם חזק ממך, כי הוא יקח את מידתך ואת נקמתו בך.

39הו בני !בחן את בנך ואת עבדך בטרם תמסור להם את חפצך, פן יפלו עמהם; כי מי שיש לו יד מלאה נקרא חכם, אפילו אם הוא טיפש ובור, ומי שיש לו יד ריקה נקרא עני, בור, אפילו אם הוא נסיך חכמים.

40הו בני !אכלתי קולוסינת, ובלעתי אלוורה, ולא מצאתי דבר מר יותר מעוני ומחסור.

41הו בני !למד את בנך חסכנות ורעב, למען ייטב בניהול ביתו.

42הו בני !אל תלמד את הבורים שפת חכמים, כי יכביד עליו.

43הו בני !אל תראה את מצבך לחברך, פן תבזה על ידו.

44הו בני !עיוורון הלב כבד יותר מעיוורון העיניים, כי עיוורון העיניים עשוי להיות מונחה מעט מעט, אך עיוורון הלב אינו מונחה, והוא עוזב את דרך הישר, והולך בעקום. דָּרָךְ.

45הו בני !עדיפה מעידה של אדם ברגל מאשר מעידה של נ' בלשונו.

46הו בני !חבר קרוב עדיף על אח מעולה יותר שרחוק.

47הו בני !היופי דוהה אבל הלמידה נמשכת, והעולם דועך והופך לשווא, אבל שם טוב לא הופך לשווא ולא דועך.

48הו בני !האיש שאין לו מנוחה, טוב מותו מחייו; וקול בכי טוב מקול שירה; כי הצער והבכי, אם יראה ה' בם, טובים יותר מקול שירה ושמחה.

49הו ילדתי! ירך צפרדע בידך טובה מאוּוּ בעציץ של רעד; ועדיף צאן בקרבך משור רחוק; ועדיף דרור בידך מאלף דרורים עפים; והעוני המקבץ עדיף על פיזור הפרנסה הרבה; ועדיף שועל חי מאריה מת; ועדיף קילו צמר על קילו עושר, כוונתי לזהב וכסף; כי הזהב והכסף נסתרים ומכוסים באדמה, ואינם נראים; אבל הצמר נשאר בשווקים והוא נראה, וזה יופי למי שלובש אותו.

50הו בני! הון קטן עדיף על הון מפוזר.

51הו בני! כלב חי עדיף על עני מת.

52הו בני! עני העושה נכון עדיף על עשיר שמת בחטאים.

53הו בני! שמור מילה בלבך, וזה יהיה לך הרבה, והיזהר לאבוד אתה מגלה את סוד חברך.

54הו בני! אל תצא מילה מפִּיךְ עד שתעצת לבבך. ואל תעמוד בין אנשים המתקוטטים, כי ממילה רעה באה ריב, ומריבה באה מלחמה, וממלחמה באה לחימה, ותאלץ להעיד; אֶכֶּל פְּרוֹץ מִשֶּׁם וְנָחוּ.

55הו בני! אל תעמוד באדם חזק ממך, אלא תשיג לך רוח סבלנית, וסבלנות והתנהגות ישרה, כי אין מעולה מזה.

56הו בני! אל תשנא את חברך הראשון, כי ייתכן שהשני לא יחזיק מעמד.

57הו בני! בקרו את העני בצרתו, ודברו עליו בנוכחות הסולטן, ועשו חריצותכם להצילו מפי האריה.

58הו בני! אל תשמח במות אויבך, כי כעבור שעה קלה אתה תהיה לשכנו, ואת הלועג לך תכבד ומכבד ותהיה לפניו עמו בברכה.

59הו בני! אם המים היו עומדים דומם בגן עדן, ועורב שחור הופך לבן, והמור מתקתק כמו דבש, אז אנשים בורים וטיפשים עלולים להבין ולהיות חכמים.

60הו בני! אם תרצה להיות חכם, הנע לשונך מלשקר, ואת ידך מגניבה, ועיניך מלראות רעה; אז תיקרא חכם.

61הו בני! יִהְיֶה לְךָ הַחֶכֶם בְּמֶט, וְלֹא יִשְׁחַק לְךָ הַכּוֹטֵל בְּמִשְׁחָתָה. היה עניו בצעירותך ותתכבד בזקנתך.

62הו בני! אל תעמוד אדם בימי כוחו, ולא נהר בימי מבולו.

63הו בני! אל תמהר בחתונת אשה, כי אם יצא טוב, היא תאמר 'אדוני, תפרנס לי'; ואם יתברר חולה, תדרג אצל מי שהיה הגורם לכך.

64הו בני! כל שהוא מהודר בלבבו, הוא אותו דבר בדיבורו; ומי שיש לו מראה מרושע בלבבו, גם הוא זהה בדיבורו.

65הו בני! אם עשית גניבה, הודע לסולטאן, ותן לו חלק ממנה, כדי שתיחלץ ממנו, כי אחרת תסבול מרירות.

66הו בני! חבר לאדם שידו שבעה ומלאה, ואל תחבר את האיש שידו סגורה ורעבה.

67ישנם ארבעה דברים שבהם לא המלך ולא צבאו יכולים להיות בטוחים: דיכוי על ידי הוויזר, וממשל רע, וסטיית הרצון, ועריצות על הנושא; וארבעה דברים שאי אפשר להסתיר: גבונים וטיפשים ועשיר ועני.

פָּרָק 3

אחיקר פורש מהשתתפות פעילה בענייני המדינה. הוא מעביר את רכושו לאחיינו הבוגדני. הנה הסיפור המדהים של איך זלזול חסר תודה הופך לזיזין. מזימה מתחכמת לסבך את אחיקר גורמת לדינויו למוות. כנראה הסוף של אחיקר.

1 כך אמר חיקר, וכשסיים את הצווים והפתגמים הללו לנדן, בנה של אחותו, דמיין שהוא ישמור על כולם, ולא ידע שבמקום זה הוא מפגין לו עייפות ובזו ולעג.

2 אחרי כך ישב חיקר דומם בביתו ומסר לנדן את כל רכושו, ואת העבדים, והשפחות, והסוסים, והבקר, וכל מה שהיה לו והשיג; וכוח ההצעה והאיסור נשאר ביד נדן.

3 וחיקר ישב במנוחה בביתו, ומדי פעם הלך חיקר ועשה כבוד למלך וחזר הביתה.

4 עתה, כאשר הבחין נאדן שכוח ההצעה והאיסור הוא בידו, הוא בז לתפקידו של הייקר ולעג לו, והתחיל להאשים אותו בכל פעם שהופיע, ואמר, 'דודי הייקר נמצא במצוקה שלו. והוא לא יודע כלום עכשיו'.

5 והוא התחיל להכות את העבדים והשפחות, ולמכור את הסוסים והגמלים ולבזבז כל מה שהיה בעלות דודו הייקר.

6 וכאשר ראה חיקר שאין לו רחמים על עבדיו ולא על בני ביתו, קם ורדף אחריו מביתו, ושלח להודיע למלך כי פיזר את רכושו ואת הפרנסה שלו.

7 ויקם המלך ויקרא לנדן ויאמר אליו: בזמן שהחיקר נשאר בריא, איש לא ישלוט ברכושו ובביתו וברכושו!

8 וידו של נדן התרוממה מדודו חיקר ומכל רכושו, ובינתיים לא נכנס ולא יצא, ולא בירך אותו.

9 ולאחר מכן חזר עליו האיקר על עמלו עם נאדן בנו של אחותו, והוא המשיך להיות עצוב מאוד.

10 ולנדן היה אח צעיר יותר בשם בנוזארדאן, אז הייקר לקח אותו לעצמו במקום נדן, והעלה וכיבד אותו בכבוד רב. ומסר לו את כל אשר ברשותו ועשה אותו למושל בביתו.

11 עת הבחין נאדן במה שקרה, נתפס קנאה וקנאה, והוא החל להתלונן בפני כל מי ששואל אותו, וללעוג לדודו חיקר, לאמר: 'דודי רדף אותי מביתו, ועשה זאת. העדיף את אחי על פני, אבל אם האל העליון יתן לי את הכוח, אביא עליו את המזל להיהרג'.

12 ונדן המשיך להרהר באשר לאבן הנגף שהוא עשוי להמציא עבורו. ואחר זמן מה הפך נדן בדעתו וכתב מכתב אל אכיש בן שאה החכם מלך פרס לאמר כך:

13 'שלום ובריאיות וגבורה וכבוד מסנחריב מלך אשור ונינווה, ומן הוויזר שלו ומזכירו חיקר אליך, מלך גדול! יהי פרוטה בינך לביני.

14 וכאשר המכתב הזה יגיע אליך, אם תקום ותלך מהר אל שפלת נסרין, ואל אשור ונינווה, אמסור לך את הממלכה ללא מלחמה וללא מערך קרב'.

15 וכן כתב מכתב נוסף בשם חיקר אל פרעה מלך מצרים. יהי שלום ביני וביני, מלך אדיר!

16 אם בזמן שהמכתב הזה יגיע אליך תקום ותלך לאשור ונינווה למישור נסרין, אמסור לך את הממלכה ללא מלחמה וללא לחימה'.

17 וכתיבתו של נאדן הייתה ככתיבתו של דודו חיקר.

18 אחרי כך קיפל את שתי האותיות וחתם אותן בחותמו של דודו חיקר; הם היו בכל זאת בארמון המלך.

19 אחרי כך הלך וכתב מכתב כמוהו מהמלך לדודו חיקר: 'שלום ובריאיות לוויזר שלי, למזכיר שלי, לקנצלר שלי, חיקר'.

20 והו חיקר, כשמכתב זה יגיע אליך, אסף את כל החיילים אשר איתך, ויהיו מושלמים בלבוש ובמספר, והביא אותם אלי ביום החמישי בשפלת נסרין.

21 וכאשר תראה אותי שם בא לקראתך, מהר והיזו את הצבא נגדי כאויב אשר ילחם אתי כי יש לי אתי שגרירי פרעה מלך מצרים למען יראו את עוצמתנו. צבא ועשויים לפחד מאיתנו, כי הם אויבינו ושונאים אותנו'.

22לאחר מכן חתם את המכתב ושלה אותו לחייקר על ידי אחד ממשרתי המלך. ויקח את המכתב השני אשר כתב ופרש אותו לפני המלך ויקרא לו והראה לו את החותם.

23וכאשר שמע המלך את אשר במכתב, נבהל בתמיהה גדולה והתרגז בזעם גדול ועז ואמר: אה, הראיתי את חכמתי! מה עשיתי להאיקר שהוא כתב את המכתבים האלה לאויבי? האם זה גמולי ממנו על טובתי לו?

24ויאמר אליו נדן: אל תתגבל, הַמֶּלֶךְ! אל תכעסו, אבל הבה נלך למישור נסרין ונראה אם הסיפור נכון או לא.

25אז קם נדן ביום החמישי ולקח את המלך ואת החיילים ואת הוויזר, והם הלכו אל המדבר אל מישור נסרין. ויראה המלך, והנה! הייקר והצבא היו ערוכים.

26וכאשר ראה חיקר כי המלך נמצא שם, הוא ניגש וסימן לצבא לנוע כמו במלחמה ולהילחם במערך מול המלך כפי שנמצא במכתב, מבלי לדעת על מה חפר נדן. אותו.

27וכאשר ראה המלך את מעשה חיקר הוא נתפס בחרדה ואימה ותמיהה, והתרגז בזעם גדול.

28ויאמר אליו נדן: האם ראית אדוני המלך! מה העלוב הזה עשה אבל אל תתעצבן ואל תכאב ולא תכאב, אלא לך לביתך ושב על כסאך, ואביא לך את חיקר כבול וכבול בשלשלאות, ואגרש את אויבך ממך ללא עמל!

29ושב המלך אל כסאו, מתעצבן על חיקר, ולא עשה בו דבר. ונדן הלך אל חיקר ואמר לו: ואללה, דודי! המלך באמת שמח בך בשמחה רבה ומודה לך על שעשית את אשר ציווה עליך.

30ועתה שלח אותי אליך כדי שתפטר את החיילים לתפקידיהם ותבוא אלי כשידיך קשורות מאחוריך ורגליך כבולות, למען יראו זאת שגרירי פרעה ושיהיה המלך. פחד מהם ומלכם.

31ואז ענה האיקר ואמר: לשמוע זה לציית. ויקם מיד וקשר את ידיו מאחוריו, וכבול את רגליו.

32ויקח אותו נדן וילך עמו אל המלך. וכשהיקר נכנס לפני המלך הוא השתדל לפניו על האדמה, ואיחל כח וחיי נצח למלך.

33ואז אמר המלך, הו חיקר, המזכיר שלי, מושל העניינים שלי, הקנצלר שלי, שליט מדינתי, אמור לי מה הרע שעשיתי לך שגמלת לי במעשה המכוער הזה!

34אחר כך הראו לו את המכתבים בכתבו ובחותמו. וכאשר ראה זאת האיקר, רעדו איבריו ולשונו נקשרה מיד, והוא לא היה מסוגל לדבר מילה מפחד; אבל הוא תלה את ראשו לכיוון האדמה והיה אילם.

35וכאשר המלך ראה זאת, הרגיש בטוח שהדבר ממנו, ומיד קם וציווה עליהם להרוג את חיקר ולהכות את צווארו בחרב מחוץ לעיר.

36ואז צרח נאדן ואמר: הו חיקר, הו השחור! מה מועיל לך ההרהור שלך או כוחך בעשיית המעשה הזה למלך?

37כך אומר מספר הסיפורים. ושמו של הסייף היה אבו סמייק. ויאמר לו המלך: סייף! קום, לך, בקע את צווארו של חיקר בפתח ביתו, והשליך את ראשו מגופו מאה אמות!

38אז כרע חיקר ברך לפני המלך ואמר: חי אדוני המלך לנצח! ואם תִּפְקֹק לְחִמִּי, וְתִגְלַל מְשִׁלִּי; ויודע אני, כי איני אשם, כי אם הרשע צריך לתת דין וחשבון על רשעתו; אף על פי כן, הו אדוני המלך! אני מתחנן ממך ועל ידידותך, הרשה לסייף לתת את גופי לעבדי, כדי שיקברו אותי, ויהי עבדך לקורבן שלך!

39קם המלך וציווה על הסייף לעשות עמו כרצונו.

40והוא מיד ציווה על עבדיו לקחת את חיקר ואת הסייף וללכת איתו עירומים כדי שיהרגו אותו.

41וכאשר ידע חייקר בוודאות שהוא עתיד להיהרג, שלח אל אשתו ואמר לה: צאי ותפגשי אותי, ותהיינה איתך אלף בתולות צעירות, ותלבש אותן בחלוקים של סגול ו. משי שיבכו עלי לפני מותי.

42והכין שולחן לסייף ולעבדיו. ותערכבו הרבה יין למען ישתו!

43ועשתה את כל אשר ציווה אותה. והיא הייתה מאוד חכמה, חכמה ונבונה. והיא איחדה את כל האדיבות והלמידה האפשרית.

44וכשהגיעו צבא המלך והסייף, מצאו את השולחן ערוך, ואת היין ואת המאכלים היפים, והם התחילו לאכול ולשתות עד שיהיו גדושים ושיכורים.

45ואז לקח חיקר את הסייף הצידה מלבד הפלוגה ואמר: הו אבו סמייק, האם אינך יודע שכאשר סרחאדום המלך, אבי סנחריב, רצה להרוג אותך, לקחת אותך והחבאתי אותך במקום מסוים עד שככה כעסו של המלך והוא ביקש אותך?

46וכאשר הבאתי אותך לפניו שמח בך ועתה זכור את החסד שעשיתי איתך.

47וידעתי כי המלך יתחרט עליו עלי ויתרגז בכעס גדול על הוצאתי להורג.

48כי איני אשם, והיה כאשר תעמידני לפניו בארמונו, תזכה למזל רב, ותדע כי נדן בן אחותי רימה אותי ועשה לי את המעשה הרע הזה. המלך יתחרט על שהרג אותי; ועכשיו יש לי מרתף בגן ביתי, ואיש לא יודע עליו.

49הסתר אותי בו בדיעת אשתי. ויש לי עבד בכלא שראוי להיהרג.

50הוציאו אותו והלבשו אותו בבגדי וצווה על המשרתים כשהם שיכורים להרוג אותו. הם לא יידעו את מי הם הורגים.

51והשליך את ראשו מאה אמות מגופו ונתן את גופו לעבדי שיקברו אותה. וְאַתָּה גְּבֵר אֶת אוֹצֵר גְּדוֹל.

52ואז עשה הסייף כפי שציווה אותו חיקר, והוא הלך אל המלך ואמר לו: יהי ראשך לנצח!

53ואז אשתו של חיקר הורידה לו במחבוא מדי שבוע את מה שהספיק לו, ואיש לא ידע על כך מלבד היא.

54והסיפור דווח וחזר על עצמו והתפשט בכל מקום על איך חיקר החכם נהרג ומת, וכל אנשי העיר ההיא התאבלו עליו.

55והם בכו ואמרו: אוי לך, הו חיקר! ועל לימודך ואדיבותך! כמה עצוב עליך ועל ידיעתך! איפה אפשר למצוא עוד כמות? והיכן יכול להיות אדם כל כך אינטליגנטי, כל כך מלומד, כל כך מיומן בשלטון עד שהוא דומה לך כדי שימלא את מקומך?

56אבל המלך חזר בתשובה על חיקר, וחזרתו בתשובה לא הועילה לו.

57ואז קרא לנדן ואמר לו: לך וקח איתך את חבריך ועשה אבלות ובכי על דודך חיקר, וקוננה עליו כמנהג, עושה כבוד לזכרו."

58אך כאשר הלך נדן, השוטה, הבור, הקשוח, אל בית דודו, הוא לא בכה ולא צער ולא ילל, אלא אסף אנשים חסרי לב וחסרי לב והתחיל לאכול ולשתות.

59ונדן התחיל לתפוס את המשרתות ואת העבדים השייכים להאיקר, וכרך אותם ויענה אותם ותכפף אותם במרירות קשות.

60והוא לא כיבד את אשת דודו, היא שגידלה אותו כמו הילד שלה, אלא רצה שהיא תיפול עמו בחטא.

61אבל האיקר נחתך למחבוא, והוא שמע את בכי עבדיו ושכניו, והוא שיבח את האל העליון, הרחמן, והודה, והוא תמיד התפלל והתחנן לאל העליון.

62והסייף בא מפעם לפעם אל חיקר בעודו נמצא בתוך המחבוא: וחיקר בא והפציר בו. וינחם אותו ואיחל לו ישועה.

פרק 4

"חידות הספינקס". "מה באמת קרה לאחיקר. החזרה שלו.

1 וכאשר וידא מלך מצרים כי חיקר נהרג, הוא קם מיד וכתב מכתב אל המלך סנחריב, והזכיר לו בו את השלום והבריאות והעוצמה והכבוד שאנו מאחלים במיוחד עבורך. אחי האהוב, המלך סנחריב.

2 חפצתי לבנות טירה בין השמים והארץ, ואני רוצה שתשלח לי איש חכם ופיקח מעצמך לבנות אותה עבורי ולענות לי על כל שאלותי, ושיהיה לי מסים ומכסי אשור לשלוש שנים.

3 אחר כך חתם את המכתב ושלח אותו לסנחריב.

4 הוא לקח אותו וקרא אותו ונתן אותו לוויזרים שלו ולאצילי ממלכתו, והם היו מבולבלים ומתביישים, והוא כעס בזעם גדול, ותמה כיצד עליו לפעול.

5 אז כינס את הזקנים ואת המלומדים ואת החכמים ואת הפילוסופים ואת החוזים ואת האסטרולוגים ואת כל מי שהיה בארצו, ויקרא להם את המכתב ואמר להם: 'מי מכם ירצה. לך אל פרעה מלך מצרים וענה לו על שאלותי'?

6 ויאמרו אליו: אדוני המלך! דע לך שאין בממלכתך מי שמכיר את השאלות הללו מלבד Haiqâr הוויזר והמזכיר שלך.

7 אך אשר לנו, אין לנו בזה כישרון, אלא אם כן זה נדן, בן אחותו, כי הוא לימד אותו את כל חכמתו ולימודו ודעתו. קרא לו אליך, אולי יתיר את הקשר הקשה הזה.

8 ויקרא המלך לנדן ויאמר לו: הבט במכתב הזה והבין מה יש בו. וכשנאדן קרא את זה, הוא אמר, 'הו אדוני! מי מסוגל לבנות טירה בין שמים לארץ'?

9 וכאשר שמע המלך את נאומו של נדן, התעצב בצער גדול ועצוב, וירד מכסאו וישב באפר, והתחיל לבכות ולבכות על חיקר.

10 ואומר, 'הו צער! הו חיקר, מי לא ידע את הסודות והחידות! אוי לי בשבילך, הו חיקר! הו מורה ארצי ושליט מלכותי, היכן אמצא כמוך? הו חיקר, הו מורה ארצי, לאן אפנה בשבילך? אוי לי בשבילך! איך הרסתי אותך! והקשבתי לדיבור על ילד טיפש, בור בלי ידיעה, בלי דת, בלי גבריות.

11 אה! ושוב אה לעצמי! מי יכול לתת לי אותך רק פעם אחת, או להביא לי הודעה שהאיקר חי? והייתי נותן לו את חצי מלכותי.

12 מאיפה זה בשבילי? אה, הייקר! למען אראה אותך רק פעם אחת, שאוכל להתמלא מהתבוננות בך ולהתענג בך.

13 אה! הו צערי עליך לכל עת! הו חיקר, איך הרגתי אותך! ולא התעכבתי בעניינך עד אשר אראה סוף הדבר.

14 והלך המלך בבכי לילה ויום. עתה, כאשר ראה הסייף את זעמו של המלך ואת צערו על חיקר, התרכך לבו כלפיו, והוא ניגש אל מולו ואמר לו:

'15 הו אדוני! צוה את עבדיך לכרות את ראשי. ואז אמר לו המלך: אוי לך, אבו סמייק, מה אשמתך?

16 ויאמר אליו הסייף: אדוני! כל עבד הפועל בניגוד לדברי אדוניו נהרג, ואני פעלתי בניגוד לפקודתך.

17 ויאמר אליו המלך. אוי לך, הו אבו סמייק, במה פעלת בניגוד לפקודתי?

18 ויאמר אליו הסייף, אדוני! ציווית עלי להרוג את חיקר, וידעתי שתחזור בתשובה עליו, ושנעשה לו עוול, והחבאתי אותו במקום פלוני, והרגתי את אחד מעבדיו, ועתה הוא בטוח בשטח בור, ואם תצוה אותי אביא אותו אליך.

19 ויאמר אליו המלך. אוי לך, הו אבו סמייק! אתה לעג לי ואני אדונך.

20 ויאמר אליו המלך: לא אֶלָּא בְּסִי רֵאשֶׁה, אֶלְנִי Haiqâr! בטוח וחי!

21 וכאשר שמע המלך את הדבר הזה, הרגיש בטוח בדבר, וראשו שחה, והתעלף מרוב שמחה, וציווה עליהם להביא את חיקר.

22 ויאמר אל הסייף: עבד הנאמן! אם דיבורך יהיה אמת, הייתי מתעשרתך, ורומם את כבודך מעל כל חבריך.

23 והסייף הלך בצהלה עד שהגיע לביתו של חיקר. ופתח את דלת המחבוא, וירד ומצא את חיקר יושב, משבח את ה' ומודה לו.

24 והוא צעק אליו לאמר, 'הו חיקר, אני מביא את רוב השמחה, האושר וההנאה!'

25 ויאמר אליו חיקר: 'מה החדשות, הו אבו סמייק? וְנִסְפָּר לֹא אֶת הַכָּל עַל פְּרָעָה מִתְחַלָּה וְעַד סוֹף. אחר כך לקח אותו והלך אל המלך.

26 וכאשר הביט בו המלך, הוא ראה אותו במצב של מחסור, וכי שערו גדל כחיות הבר וציפורניו וציפורניו של נשר, וכי גופו מלוכלך באבק. צבע פניו השתנה ודהה והיה כעת כמו אפר.

27 וכאשר ראה אותו המלך, התעצב עליו וקם מיד וחיבוק ונשקו, ובכה עליו ואמר: 'השבח לאל! מי החזיר אותך אלי!'

28 ואז ניחם אותו וניחם אותו. ופשט את גלימתו, והלביש אותו על הסייף, ורחם עליו מאוד, ונתן לו הון רב, ועשה את חייקר מנוחה.

29 ואז אמר חיקר אל המלך: 'חי אדוני המלך! לנצח! אלו יהיו מעשיהם של ילדי העולם. גידלתי לי עץ דקל שאוכל להישען עליו, והוא התכופף הצידה והפיל אותי.

30 אבל, הו אדוני! היות והופעתי לפניך, אל תדאג לדכא אותך! וַיֹּאמֶר אֵלָיו הַמֶּלֶךְ: בְּרוּךְ אַתָּה אֲשֶׁר רַחֵם אֵלֶיךָ וְנָדַע שֶׁשָּׂשָׂת עָלֶיךָ וְהוֹשִׁיעַךָ וְהַצִּילֶךָ מִתְּהוֹמָה.

31 אבל לך אל המרחץ החם וגלח את ראשך וחתך את ציפורניך והחלף את בגדיך ותשעשע את עצמך למשך ארבעים יום, למען תעשה טוב לעצמך ותשפר את מצבך ואת צבע פניך. עשוי לחזור אליך.

32 אז הפשיט המלך את גלימתו היקרה, ולבש אותו חיקר, והאיקר הודה לאלוהים וישתבח למלך, ויצא אל משכנו שמח ושמח, בשבחיו של האל העליון.

33 ושמחו עמו אנשי ביתו ושמחו גם חבריו וכל השומע כי הוא חי.

פרק 5

אות ה"חידות" מוצגת לאחיקר. הבנים על הנשרים. נסיעת ה"מטוס" הראשונה. יוצאים למצרים. אחיקר, להיות איש חוכמה יש גם חוש הומור. (פסוק. 27)

1 וַיַּעַשׂ כְּאֲשֶׁר צִוָּה הַמֶּלֶךְ וַיָּנַח אַרְבָּעִים יוֹם.

2 לאחר מכן לבש את שמלתו העליזה ביותר, והלך רכוב אל המלך, ועבדיו מאחוריו ולפניו, שמח ושמח.

3אך כאשר ראה נדן בן אחותו את המתרחש, אחזה בו פחד ואימה, והוא נבוכ, לא ידע מה לעשות.

4וכאשר ראה זאת חיקר, נכנס אל פני המלך וברך אותו, וחזר בברכה, וישב לצדו לאמר לו:

5"הו הייקר יקירתי! ראה את המכתבים האלה אשר שלח לנו מלך מצרים לאחר ששמע כי נהרגת.

6הכעיסו אותנו והתגברו עלינו ורבים מבני ארצנו ברחו למצרים מפחד המיסים ששלח מלך מצרים לדרוש מאיתנו.

7ואז לקח האיקר את המכתב וקרא אותו והבין את תוכנו.

8אז אמר אל המלך: "אל תתעצבן, הו אדוני! אלך למצרים, ואשיב את התשובות לפרעה, ואציג לו את המכתב הזה, ואשיב לו על המסים, ואחזיר את כל אלה שברחו; ואבייש את אויבך בעזרת ה' העליון ולמען אושר מלכותך."

9וכאשר שמע המלך את הנאום הזה מהאיקר, שמח בשמחה גדולה, ולבו התרחב ועשה לו חסד.

10וַיֹּאמֶר חִיקָר אֶל הַמֶּלֶךְ: "תן לי עיכוב של ארבעים יום כדי שאוכל לשקול את השאלה הזאת ולנהל אותה." והמלך התיר זאת.

11וַיֵּלֶךְ הָאִיקָר אֶל מִשְׁכְּנוֹ וַיְצַוֵּה עַל הַצִּיִּידִים לִלְכֹּד לוֹ שְׁנֵי נְשִׁירִים צְעִירִים, וּלְכַדּוֹ אוֹתָם וְהִבִּיאוּ אוֹתָם אֵלָיו וַיְצַוֵּה עַל אוֹרְגֵי הַחֲבִלִים לְטוֹת לוֹ שְׁנֵי כִבְלֵי כוֹתָנָה, כָּל אֶחָד מֵהֶם. אוֹרֵךְ אֶלְפִּיִּים אִמָּה, וְהִבִּיֵא אֶת הַנְּגָרִים וַיְצַוֵּה עֲלֵיהֶם לַעֲשׂוֹת שְׁתֵּי אֲרָגִזִּים גְּדוּלִּים, וְהֵם עָשׂוּ זֹאת.

12וַיֵּלֶךְ חִיקָר אֶת הַכִּבְלִים לְרַגְלָיו. שְׁלֹשָׁה הָיוּ. וַיִּתְּנוּ לָהֶם לְהַמְרִיא לְמַעֲלָה מַעַט מַעַט בְּכָל יוֹם, לְמַרְחָק שֶׁל עֵשֶׂר אַמּוֹת, עַד שִׁיתְרַגְלוּ וַיִּשְׁכְּלוּ לָזֶה; וַיַּעֲלוּ כָל-אוֹרֵךְ הַחֲבִל עַד שֶׁהִגִּיעוּ לַשָּׁמַיִם; הַבָּנִים עַל הַגֵּב. וְאֵז הוּא מִשָּׁךְ אוֹתָם לַעֲצֹמוֹ.

13וְכֹאשֶׁר רָאָה חִיקָר כִּי רָצוֹנוֹ הַתְּקִיִּים, הוּא צִוּוֹה עַל הַנְּעָרִים שֶׁכֹּאשֶׁר הֵם נִישָׁאִים לַשָּׁמַיִם הֵם צָרִיכִים לַעֲצוֹק, לֵאמֹר:

14"הִבָּא לָנוּ טִיט וְאֶבֶן, שֶׁנִּבְנָה טִירָה לַמֶּלֶךְ פְּרַעָה כִּי בָטְלִים אֲנַחְנוּ."

15וְהָאִיקָר מַעֲוֹלָם לֹא סִיֵּם לֵאמֹן אוֹתָם וּלְתַרְגֵּל אוֹתָם עַד שֶׁהִגִּיעוּ לְנִקּוּדָה הָאֲפֹשְׁרִית (בִּיּוֹתָר) שֶׁל מִיּוֹמְנוֹת.

16וַיַּעֲזֹב אוֹתָם, הֵלֵךְ אֶל הַמֶּלֶךְ וְאָמַר לוֹ: הוּא אֲדוֹנִי! נִגְמָרָה הַמַּלְאכָה לְפִי רָצוֹנְךָ. קוֹם אֲתִי כְּדִי לְהִרְאוֹת לְךָ אֶת הַפְּלֵא."

17וְכֹאשֶׁר רָאָה חִיקָר עִם חִיקָר וְהֵלֵךְ לְמִקּוֹם רָחֹב וּשְׁלַח לְהִבִּיֵא אֶת הַנְּשִׁירִים וְהַנְּעָרִים, וְחִיקָר קָשֶׁר אוֹתָם וְהִנִּיחַ אוֹתָם לְאוֹרֵךְ הַחֲבִלִים, וְהֵם הִתְחִילוּ לַעֲצוֹק הוּא לִימַד אוֹתָם. אַחֵר כֵּךְ מִשָּׁךְ אוֹתָם לַעֲצֹמוֹ וְהִנִּיחַ אוֹתָם בְּמִקּוֹמָם.

18וְהָאִיקָר וְהָאֲשֶׁר עִמּוֹ תִּמְהוּ בַּפְּלִיאָה גְּדוּלָה, וַיִּנְשָׁק הַמֶּלֶךְ אֶת חִיקָר בֵּין עֵינָיו וַיֹּאמֶר לוֹ: לֵךְ לְשִׁלּוֹם, אֶהְיֶה לְךָ! הוּא גְּאוּוֹת הַמַּמְלָכָה שֶׁלִּי! לְמִצְרַיִם וְעַנָּה לְשִׁאֲלוֹת פְּרַעָה וְתַתְּגֵּב עָלָיו בְּכוֹחַ הָאֵל הָעֲלִיוֹן."

19וַיִּפְרֹד מִמֶּנּוּ וּלְקַח אֶת חִילָיו וְאֵת צְבָאוֹ וְאֵת הַנְּעָרִים וְהַנְּשִׁירִים וַיֵּלֶךְ אֶל מִשְׁכְּנוֹת מִצְרַיִם; וְכִשְׁהִגִּיעַ, פָּנָה אֶל אֶרֶץ הַמֶּלֶךְ.

20וְכֹאשֶׁר יָדְעוּ בְּנֵי מִצְרַיִם כִּי שְׁלַח סִנְחָרִיב אִישׁ מִמְּוַעֲצָתוֹ לְשׁוֹחַח עִם פְּרַעָה וּלְהַשִּׁיב לְשִׁאֲלוֹתָיו, נִשְׂאוּ אֶת הַבְּשׂוּרָה אֶל הַמֶּלֶךְ פְּרַעָה, וּשְׁלַח חֲבֵרִי מוֹעֲצֵי הַחֲסִידִים לְהִבִּיֵא לְפָנָיו.

21וַיִּבְיֹא וַיִּבָּא אֶל פְּנֵי פְּרַעָה וַיִּשְׁתַּבַּח לוֹ כִּרְאוּי לַעֲשׂוֹת מַלְכִּים.

22וַיֹּאמֶר אֵלָיו: "אֲדוֹנִי הַמֶּלֶךְ! סִנְחָרִיב הַמֶּלֶךְ מִבְּרַךְ אוֹתְךָ בְּשַׁפַּע שֶׁל שְׁלוֹם וְעוֹצְמָה וְכָבוֹד.

23וְשִׁלַּח אוֹתִי, אֲשֶׁר עַבְדִּי, כִּי אֶעֱנֶה לְךָ עַל שִׁאֲלוֹתֶיךָ וְאִמְלֵא אֶת כָּל תְּשׁוּקָתְךָ כִּי שִׁלַּחְתָּ לְבַקֵּשׁ מֵאֵת אֲדוֹנִי הַמֶּלֶךְ אִישׁ אֲשֶׁר יִבְנֶה לְךָ טִירָה בֵּין שָׁמַיִם וָאָרֶץ."

24וְכֹאשֶׁר יָדְעוּ הָאֵל הָעֲלִיוֹן וּבַחֲסֹדֶךָ הָאֲצִיל וּבְכוֹחַ אֲדוֹנִי הַמֶּלֶךְ אֲבָנָה לְךָ אוֹתוֹ כִּרְצוֹנְךָ.

25אֲבָל, אֲדוֹנִי הַמֶּלֶךְ! מָה שֶׁאֲמַרְתָּ בּוֹ עַל מִסֵּי מִצְרַיִם שְׁלוֹשׁ שָׁנִים--עַתָּה יִצְבֹּתָהּ שֶׁל מַמְלָכָה הִיא מִשְׁפָּט קַפְדָּנִי, וְאֵם תּוֹכָה וְאֵין בִּידֵי מִיּוֹמְנוֹת לְהַשִּׁיב לְךָ, אֲזִי יִשְׁלַח אֵלֶיךָ אֲדוֹנִי הַמֶּלֶךְ מִסִּים שְׁצִיִּית.

26וְכֹאשֶׁר שָׁמַע פְּרַעָה אֶת הַנְּאֻם הַהוּא, תִּהְיֶה וְנִתְלַבֵּשׁ מִחֹפֶשׁ לְשׁוֹנוֹ וּמִנְעִימוֹת דִּיבּוּרוֹ.

27וַיֹּאמֶר אֵלָיו הַמֶּלֶךְ פְּרַעָה: "אִישׁ! מָה שָׁמַךְ?" וַיֹּאמֶר: "עַבְדְּךָ הוּא אֲבִיקָם, וְאֲנִי נִמְלָה קִטְנָה מִנְּמֹלֶת הַמֶּלֶךְ סִנְחָרִיב."

28וַיֹּאמֶר לוֹ פְּרַעָה, הֲלוֹא אֲדוֹנִיךָ בֶּעַל כְּבוֹד גְּבוּה מִמֶּךָ, כִּי שִׁלַּחְנִי נִמְלָה קִטְנָה לְהַשִּׁיב לִי וּלְשׁוֹחַח אֹתִי."

29וַיֹּאמֶר אֵלָיו חִיקָר: "אֲנִי אֲדוֹנִי הַמֶּלֶךְ! הִיִּיתִי רוֹצֵה לָהּ 'עֲלִיוֹן' שֶׁאֲמַלֵּא אֶת אֲשֶׁר עַל דַּעַתְךָ, כִּי ה' עִם הַחַלְשִׁים כְּדִי לְבַלְבֵּל אֶת הַחֲזָקִים."

30וְכֹאשֶׁר צִוּוֹה פְּרַעָה לְהַכִּין לְאֲבִיקָם מִשְׁכָּן וּלְסַפֵּק לוֹ מִזֹּן, בֶּשֶׂר וּמִשְׁקָה, וְכָל מָה שֶׁהוּא צָרִיךְ.

31וְכִשְׁהִגָּמַר, שְׁלוֹשָׁה יָמִים אַחֵר כֵּךְ, הִתְלַבֵּשׁ פְּרַעָה בְּסִגּוּל וּבְאֲדוֹם וַיִּשָּׁב עַל כִּסְאוֹ, וְכָל הַוּוּזִירִים שֶׁלוֹ וְגְדוּלֵי מַמְלַכְתּוֹ עִמּוֹ בִּידֵיהֶם שְׁלוּבוֹת, רִגְלֵיהֶם צְמוּדוֹת זֹ לָזֶה וּרְאִשֵׁיהֶם מוֹרְכָנִים.

32וּפְרַעָה שְׁלַח לְהִבִּיֵא אֶת אֲבִיקָם, וְכִשְׁהוֹצֵג לְפָנָיו, הִשְׁתַּדֵּל לְפָנָיו וּנְשָׁק לְאֲדָמָה לְפָנָיו.

33וַיֹּאמֶר לוֹ הַמֶּלֶךְ פְּרַעָה, הוּא אֲבִיקָם, לָמִי אֲנִי דוֹמָה? וְאֲצִילִי מִמַּלְכָּתִי, לָמִי הֵם דּוֹמִים?"

34וַיֹּאמֶר אֵלָיו הָאִיקָר אֲדֹנִי הַקָּרוֹב, אֲנִי אֶתָּה פֶּאֶל, וְאֲצִילִי מִלְּכוּתְךָ פֶּעֶבְדִּי."

35אָמַר לוֹ: לֵךְ וְחִזְרוּר הִנֵּה מִחֵר. אֲזִי הֵלֵךְ חִיקָר כְּפִי שְׁצִיּוּה עָלָיו הַמֶּלֶךְ פְּרַעָה.

36וּבְמַחֲרַת הֵלֵךְ חִיקָר אֶל מוֹל פְּרַעָה, וַיִּשְׁתַּדֵּל, וְעַמַּד לְפָנָיו הַמֶּלֶךְ. וּפְרַעָה הָיָה לְבוּשׁ בְּצַבֵּעַ אֲדוֹם, וְהָאֲצִילִים לְבוּשִׁים בְּלָבָן.

37וַיֹּאמֶר לוֹ פְּרַעָה: הוּא אֲבִיקָם, לָמִי אֲנִי דוֹמָה? וְאֲצִילִי מִמַּלְכָּתִי, לָמִי הֵם דּוֹמִים?"

38וַיֹּאמֶר לוֹ, הוּא אֲדוֹנִי! אֶתָּה כְּשֶׁמֶשׁ וְעַבְדֶּיךָ כְּקוֹרוֹתֶיהָ. 'וַיֹּאמֶר אֵלָיו פְּרַעָה: לֵךְ אֶל-מִשְׁפָּתְךָ, וַיִּבֵּא אֶלָּה מִחֵר.

39וְכֹאשֶׁר צִוּוֹה פְּרַעָה אֶת חֲצָרוֹ לְלָבוֹשׁ לְבָן טָהוֹר, וּפְרַעָה הָיָה לְבוּשׁ כְּמוֹתָם וַיִּשָּׁב עַל כִּסְאוֹ, וְהוּא צִוּוֹה אוֹתָם לְהִבִּיֵא אֶת חִיקָר. וַיִּכְנַס וַיִּשָּׁב לְפָנָיו.

40וַיֹּאמֶר לוֹ פְּרַעָה, הוּא אֲבִיקָם, לָמִי אֲנִי דוֹמָה? וְאֲצִילִי, לָמִי הֵם דּוֹמִים?"

41וַיֹּאמֶר לוֹ, הוּא אֲדוֹנִי! אֶתָּה כְּמוֹ הַיָּרֵחַ, וְאֲצִילֶיךָ הֵם כְּמוֹ כּוֹכְבֵי הַלֵּל וְהַכּוֹכְבִּים. 'וַיֹּאמֶר אֵלָיו פְּרַעָה: לֵךְ וּמִחֵר לֵךְ לָכֶם.

42וְכֹאשֶׁר צִוּוֹה עַל עַבְדָּיו לְלָבוֹשׁ גְּלִימוֹת בְּצַבְעִים שׁוֹנִים, וּפְרַעָה לְבַשׁ שְׁמַלַת קְטִיפָה אֲדוּמָה, וַיִּשָּׁב עַל כִּסְאוֹ, וַיְצַוֵּה אוֹתָם לְהִבִּיֵא אֶת אֲבִיקָם. וַיִּכְנַס וַיִּשְׁתַּחֲוֶה לְפָנָיו.

43וְהוּא אָמַר, הוּא אֲבִיקָם, לָמִי אֲנִי דוֹמָה? וְצַבָּאוֹתִי, לָמִי הֵם דּוֹמִים? 'וַיֹּאמֶר, אֲדֹנִי! אֶתָּה כְּמוֹ חוֹדֶשׁ אֲפִרִּיל, וְצַבָּאוֹתֶיךָ כְּמוֹ פְּרָחִי."

44וְכֹאשֶׁר שָׁמַע הַמֶּלֶךְ אֶת זֶה הוּא שִׁמַּח בְּשִׁמְחָה גְּדוּלָה וְאָמַר, הוּא אֲבִיקָם! בְּפַעַם הָרִאשׁוֹנָה הַשּׁוּוּה אוֹתִי לְאִלִּיל בַּל, וְאֶת אֲצִילִי לְעַבְדִּי.

45וּבְפַעַם הַשְּׁנִיָּה הַשּׁוּוּה אוֹתִי לְשִׁמַּח, וְאֶת אֲצִילִי לְקִרְנֵי הַשֶּׁמֶשׁ.

46וּבְפַעַם הַשְּׁלִישִׁית הַשּׁוּוּה אוֹתִי לִירֵחַ, וְאֶת אֲצִילִי לְכוֹכְבֵי הַלֵּל וְהַכּוֹכְבִּים.

47וּבְפַעַם הָרְבִיעִית הַשּׁוּוּה אוֹתִי לְחוֹדֶשׁ אֲפִרִּיל, וְאֶת אֲצִילִי לְפְרָחִי. אֲבָל עַכְשֵׁיו, הוּא אֲבִיקָאָם! אָמַר לִי, אֲדוֹנִי הַמֶּלֶךְ סִנְחָרִיב, לָמִי הוּא דוֹמָה? וְאֲצִילִי, לָמִי הֵם דּוֹמִים?"

48וְהָאִיקָר צָעַק בְּקוֹל גָּדוֹל וַיֹּאמֶר: רַחֲמוּן מִמֶּנִּי לְהַזְכִּיר אֶת אֲדוֹנִי הַמֶּלֶךְ וְאֶתהּ יוֹשֵׁב עַל כִּסְאוֹ. אֲכַל קוֹם עַל רַגְלֶיךָ לְאָמַר לְךָ לָמִי אֲדֹנִי הַמֶּלֶךְ וּלְמִי נִגְמָו אֲדִילִי."

49 ופרעה היה נבוך מחופש לשונו ומעזותו להשיב. אז קם פרעה מכסאו, ועמד לפני חיקר, ואמר לו: "אמור לי עתה, כדי לראות למי דומה אדונך המלך, ואת אציליו, למי הם דומים".

50 ויאמר לו האיקר: 'אדוני הוא אלוהי השמים, ואציליו הם הברקים והרעמים, וכאשר הוא רוצה, הרוחות נושבות והגשם יורד.

51 והוא מצווה על הרעם, והוא מאיר ויורד גשם, והוא מחזיק את השמש, והיא לא נותנת את אורה, ואת הירח והכוכבים, והם לא מעגלים.

52 והוא מצווה על הסערה, והיא נושבת והגשם יורד והיא רומסת את אפריל ומשמידה את פרחיה ואת בתיה'.

53 וכאשר שמע פרעה את הנאום הזה, הוא היה נבוך מאוד והתרגז בזעם גדול, ואמר לו: 'אוי אדם! ספר לי את האמת, ותודיע לי מי אתה באמת!'

54 והוא אמר לו את האמת. "אני חיקר הסופר, הגדול מבין חברי המועצה החסידים של המלך סנחריב, ואני הוויזר שלו ומושל ממלכתו והקנצלר שלו".

55 ויאמר לו: אמת אמרת בדבר הזה אבל שמענו על חיקר, שהמלך סנחריב הרג אותו, ובכל זאת נראה שאתה חי וקיים'.

56 ויאמר אליו ה'איקר': כן, כך היה, אבל השבח לאל היודע מה נסתר, כי אדוני המלך ציווה להרוג אותי, והוא האמין בדבריהם של אנשים מופקרים, אבל ה' הושיע אותי, ואשרי הבוטח בו'.

57 ויאמר פרעה אל חיקר, לך ומחר אתה כאן, ותגיד לי דבר שלא שמעתי מעולם מאצילי ומאנשי ממלכתי וארצי'.

פרק 6

התחבולה מצליחה. אחיקר עונה על כל שאלה של פרעה. הבנים על הנשרים הם השיא של היום. שנינות, כל כך נדירה שנמצאה בכתבי הקודש העתיקים, מתגלה בפסוקים 34-45.

1 וַיֵּלֶךְ חִיקָר אֶל-מִשְׁכְּנוֹ וַיִּכְתֹּב אֶת-מִגְבַּר לְאִמֵּר בּוֹ כָּךְ.

2 מִסִּנְחָרִיב מֶלֶךְ אֲשׁוּר. וַיִּנְוֶה לְפָרְעָה מֶלֶךְ מִצְרַיִם.

3 'שְׁלֹמֹם לְךָ אֲחִי! וְהִנֵּה שְׁאֵנוּ מוֹדִיעִים לְךָ עַל יָדִי זֶה, כִּי לֹאֵח זָקוֹק לֹאֲחִיו וּלְמַלְכִּים זֶה בָּזָה, וְתִקְוֹתַי מִמֶּךָ הֵיךְ שֶׁתִּשְׁאַל לִי תִשֶּׁע מֵאוֹת כְּשֶׁרוֹנוֹת זֶה, כִּי אֲנִי צָרִיךְ אוֹתוֹ לְצֹרֶךְ מְזֻמָּה. כִּמְהָ מִהֲחִיילִים, כִּדִּי שְׁאוּכָל לְהוֹצִיא אֶת זֶה עֲלֵיהֶם. וְאַחֲרֵי שֶׁעָלָה אֶשְׁלַח אוֹתוֹ אֵלֶיךָ'.

4 אַחֲרַי כִּי קִיפַל אֶת הַמִּכְתָּב וְהִגִּישׁוּ לְמַחֲרָת לִפְנֵי פָרְעָה.

5 וְכֹאֲשֶׁר רָאָה זֹאת, נִבְהַל וַיֹּאמֶר לוֹ: בְּאֵמֶת לֹא שָׁמַעְתִּי דָבָר כֹּזֵה מֵאִישׁ'.

6 וַיֹּאמֶר אֵלָיו חִיקָר: "בְּאֵתָן זֶה חֹב אֲשֶׁר אִתָּה חֵיב לְאֹדְנִי הַמֶּלֶךְ".

7 וּפָרְעָה קִיבֵל אֶת זֶה לְאִמֹּר, הוּא חִיקָר, זֶה כְּמוֹךְ הַיִּשְׂרָאֵלִים בְּשִׁירוֹת הַמַּלְכִּים.

8 בְּרוּךְ ה' אֲשֶׁר עָשָׂה אוֹתָךְ מוֹשֶׁלִּים בְּחִכְמָה וְעִיטֵר אוֹתָךְ בְּפִילֹסוֹפִיָּה וּבִידַע.

9 וְעַכְשָׁיו, הוּא חִיקָר, נִשְׁאָר מֵהַ שְׁאֵנוּ חִפְצִים מִמֶּךָ, שֶׁתִּבְנֶה כְּטִירָה בֵּין שָׁמַיִם וָאָרֶץ'.

10 וְאִזָּא אָמַר הַאִיקָר, 'לִשְׁמוֹעַ זֶה לְצִיִּית. אֲבָנָה לְךָ טִירָה לְפִי רְצוֹנְךָ וּבְחִירָתְךָ; אֲבָל, אֲדוֹנִי אֲנִי מְכִין לָנוּ סִיד וְאֲבָן וְטִיט וּפּוֹעֲלִים, וְיֵשׁ לִי בּוֹנִים מִיּוֹמָנִים אֲשֶׁר יִבְנֶה לְךָ כְּרִצּוֹנְךָ'.

יא וַיִּנְּקֵן הַמֶּלֶךְ אֶת-פֶּל-אֶלָּה לוֹ וַיִּלְכּוּ אֶל-מִקְוֶם רָחֵב; וַיִּבְּאוּ אֵלָיו הַיָּקָר וַיַּעֲבְרֵוּ וַיִּקַּח עִמּוֹ אֶת הַנִּשְׁרִים וְהַנְּעָרִים; וְהֵלֶךְ הַמֶּלֶךְ וְכָל אֲצִילָיו וְכָל הָעִיר הַתַּאֲסָפָה, כִּדִּי שִׁירָאוּ מֵהַ יַעֲשֶׂה חִיקָר.

12 וְאִזָּא חִיקָר הוֹצִיא אֶת הַנִּשְׁרִים מִהַקּוֹפְסָאוֹת, וְקָשַׁר אֶת הַצִּעִירִים עַל גִּבָּם, וְקָשַׁר אֶת הַחֲבָלִים לְרַגְלֵי הַנִּשְׁרִים, וּשְׁחָרַר אוֹתָם בְּאוֹוִיר. וְהֵם נִרְאוּ לְמַעַל, עַד שֶׁהָם בֵּין שָׁמַיִם וָאָרֶץ.

13 וַיִּחַלּוּ הַנְּעָרִים לְצַעֲקוֹק לְאִמֹּר: הִבִּיאוּ לִבְנֵים, הִבִּיאוּ טִיט וְנִבְנֶה אֶת טִירַת הַמֶּלֶךְ כִּי אֲנִי עוֹמְדִים בְּטִלִּים.

14 וְהִקְהֵל נִדְהָם וְתִמָּה וְתִמָּה. וְתִמָּה וְהַמֶּלֶךְ וְאֲצִילָיו.

15 וְהִחַל הַאִיקָר וְעַבְדָּיו לְהַכּוֹת אֶת הַפּוֹעֲלִים, וְהֵם צַעֲקוּ עַל חִלּוֹת הַמֶּלֶךְ לְאִמֹּר לָהֶם: הִבִּיאוּ לִבְעָלִי הַמַּלְאָכָה מֵהַ שֶׁהֵם רּוֹצִים וְאֵל תִּפְרִיעוּ לָהֶם מִמַּלְאָכָתָם.

16 וַיֹּאמֶר אֵלָיו הַמֶּלֶךְ: אֵתָה מְשׁוּגַע; מִי יִכּוֹל לְהִבִּיא מִשְׁהוּ לְמַרְחָק זֶה?

17 וַיֹּאמֶר אֵלָיו הַאִיקָר: 'אֲנִי אֲדוֹנִי! אִיךְ נִבְנֶה טִירָה בְּאוֹוִיר? וְאֵם אֲדוֹנִי הַמֶּלֶךְ הֵיךְ כֵּאֵן, הֵיךְ בּוֹנֶה כְּמֵה טִירוֹת בְּיוֹם אֶחָד'.

18 וַיֹּאמֶר לוֹ פָרְעָה: לֶךְ חִיקָר אֶל מִשְׁכְּנוֹ וְנוֹח, כִּי וְיִתְּרֵנוּ עַל בְּנֵיִת הַטִּירָה וּמַחֲרָ בּוֹא אֵלַי.

19 וְאִזָּא הֵלֶךְ חִיקָר אֶל מִשְׁכְּנוֹ וּמַחֲרָ הוֹפִיעַ לִפְנֵי פָרְעָה. וַיֹּאמֶר פָּרְעָה: הוּא חִיקָר, מֵהַ יֵשׁ בְּשׁוּרָה עַל סוֹס אֲדוֹנֶךָ? כִּי פֶאֶשֶׁר יִשְׁכֵּן בְּאֶרֶץ אֲשֶׁר וַיִּנְּקֶה, וְסוֹסוֹת יִשְׁמְעוּ בְּקוֹלוֹ, וְיִטְּלִיכּוּ אֶת הַבָּעֲלִים.

20 וְכֹאֲשֶׁר שָׁמַע חִיקָר אֶת הַנְּאוּם הַזֶּה, הֵלֶךְ וּלְקַח חֲתוּלָה וְקָשַׁר אוֹתָהּ וְהִחַל לְהַלְקוֹת אוֹתָהּ בְּהַלְקָה עֲזָה עַד שֶׁמְעוּ הַמִּצְרַיִם, וְהֵלְכוּ וְסִיפְרוּ עַל כֶּךָ לְמֶלֶךְ.

21 וַיִּשְׁלַח פָּרְעָה לְהִבִּיא אֶת חִיקָר, וַיֹּאמֶר לוֹ: הוּא חִיקָר, לִמָּה אֵתָה מַלְקָה כֶּךָ וּמַכָּה אֶת הַחַיָּה הָאֵילֶמֶת הַהִיא?

22 וַיֹּאמֶר אֵלָיו חִיקָר, אֲדוֹנִי הַמֶּלֶךְ! אֲכֵן הִיא עֲשָׂתָה לִי מַעֲשֶׂה מְכֻעָר, וְהֵייתָה רְאוּיָה לְהַלְקָה וּלְהַלְקָאָה זֶה, כִּי אֲדוֹנִי הַמֶּלֶךְ סִנְחָרִיב נָתַן לִי זֵין מְשׁוּבָח, וְהֵיךְ לוֹ קוֹל אֲמִיתִי חֲזָק וִידַע אֶת שְׁעוֹת הַיּוֹם וְהַלֵּילָה.

23 וְקָמָה הַחֲתוּלָה בְּלִילָה הַזֶּה וְכָרְתָה אֶת רֹאשׁוֹ וְהִלְכָה, וּבִגְלָל הַמַּעֲשֶׂה הַזֶּה נִהְגַּתִּי בָּהּ בְּכַתֵּף זֶה'.

24 וַיֹּאמֶר לוֹ פָרְעָה: הוּא חִיקָר, אֲנִי רּוֹאֶה מְכַל זֶה שֶׁאַתָּה מְזַדְקֵן וְזִדְקָנָה, כִּי בֵּין מִצְרַיִם לְנִינּוּוֹה יֵשׁ שִׁישִׁים וְשִׁמוֹנָה פֶּרְסָנָגִים, וְכִיצַד הִלְכָה הַלֵּילָה הַזֶּה וְכָרְתָה. רֹאשׁ הַזֵּין שֶׁלְךָ וְחִזּוֹר?

25 וַיֹּאמֶר אֵלָיו חִיקָר: 'אֲנִי אֲדוֹנִי! אֵם הֵיךְ מַרְחָק כֹּזֵה בֵּין מִצְרַיִם לְנִינּוּוֹה, אִיךְ יִכְלוּ סוֹסוֹתֶיךָ לִשְׁמוֹעַ כְּשֶׁסּוֹס אֲדוֹנִי הַמֶּלֶךְ יִשְׁכֵּן וְזוֹרְקִים אֶת גּוֹרֵיהֶן? וְאִיךְ יִכּוֹל הֵיךְ קוֹל הַסּוֹס לְהִגִּיעַ לְמִצְרַיִם?'

26 וְכֹאֲשֶׁר פָּרְעָה שָׁמַע זֹאת, הוּא יָדַע שֶׁהִיאִיקָר עֲנָה לְשִׁאלוֹתָיו.

27 וַיֹּאמֶר פָּרְעָה הוּא חִיקָר, אֲנִי רּוֹצֶה שֶׁתַּעֲשֶׂה לִּי חֲבָלִי חוֹל יָם'.

28 וַיֹּאמֶר אֵלָיו חִיקָר: "אֲדֹנִי הַמֶּלֶךְ, צִנֵּה לְהוֹצִיא לִי חֲבָל מִן הַגּוֹצֵר לְהַעֲשׂוֹת כְּמוֹהוּ".

29 וְאִזָּא הֵלֶךְ הַאִיקָר לְחַלֵּק הָאֲחֻזִּי שֶׁל הַבַּיִת, וְקִיבַע חֻזְרִים בְּחוּף הַגֶּסֶם שֶׁל הַיָּם, וּלְקַח חוֹפֵן חוֹל בִּידוֹ, חוֹל יָם, וְכִשְׁהַשֶּׁמֶשׁ זָרְחָה, וְחָדַר לְתוֹךְ הַחֻזְרִים, הוּא הִתְפַּשֵּׁט. הַחוֹל בְּשֶׁמֶשׁ עַד שֶׁנַּעֲשֶׂה כְּאִילוֹ אֲרוֹג כְּמוֹ חֲבָלִים.

30 וַיֹּאמֶר חִיקָר: צוּוּהָ עַל עַבְדֶּיךָ לְקַחֵת אֶת הַחֲבָלִים הָאֵלֶּה, וּבְכָל עֵת שֶׁתַּחֲפוֹץ בְּכָךְ, אֲרוּוֹה לְךָ כְּמוֹתָם'.

31 וַיֹּאמֶר פָּרְעָה, הוּא חִיקָר, יֵשׁ לָנוּ כֵּאֵן אֲבָן רִיחִיִּים וְהִיא נִשְׁבְּרָה וְאֲנִי רּוֹצֶה שֶׁתַּתְּפוֹר אוֹתָהּ'.

32 וְאִזָּא הִיִּיקָר הִבִּיט בָּהּ וּמִצָּא אֲבָן נּוֹסֶפֶת.

33ויאמר אל פרעה אדוני! אני נכרי ואין לי כלי לתפירה.

34אבל אני רוצה שתצוה על הסנדלרים הנאמנים שלך לחתוך מרצים מאבן זו, כדי שאתפור את אבן הריחיים ההיא'.

35אז צחקו פרעה וכל אציליו. ויאמר בפרוץ ה' אלהים עליון, אֲשֶׁר נָמַן לָךְ אֶת הַשָּׁנָה וְהַדַּעַת הַזֹּאת.

36וכאשר פרעה ראה כי חיקר התגבר עליו, והשיב לו את תשובותיו, הוא מיד התרגש וציווה עליהם לגבות עבורו מיסים של שלוש שנים ולהביאם לחיקאר.

37ופשט את מלבושיו וישם אותם על חיקר ועל חייליו ועבדיו ונתן לו את הוצאות מסעו.

38ויאמר אֵלָיו: לָךְ לְשָׁלוֹם, עַז אֶלְנִי וְגִאוֹת רופאיו! האם מישוהו מהסולטאנים אוהב אותך? ברכתי לאדוני מלך סנחריב ואמרת לו איך שלחנו לו מתנות, כי מלכים מסתפקים במועט'.

39אז קם האיקר ונשק את ידיו של המלך פרעה ונשק לפניו את האדמה, ואיחל לו כוח והמשך ושפע באוצרו, ואמר לו, אדוני! אני חפץ ממך שלא יישאר אחד מבני ארצנו במצרים'.

40ויקם פרעה ושלח מבשרים להכריז ברחובות מצרים שלא יישאר איש מבני אשור או נינוה בארץ מצרים, אלא שילכו עם חיקר.

41אז הלך חיקר ולקח חופש מהמלך פרעה, ויצא לחפש את ארץ אשור ונינווה; והיו לו כמה אוצרות ועושר רב.

42וכאשר הגיעה הבשורה למלך סנחריב כי חיקר בא, הוא יצא לקראתו ושמה עליו מאוד בשמחה רבה, חיבק אותו ונישק אותו ואמר לו, 'ברוכים הבאים הביתה: הו קרוב! אחי, Haiqār כוחה של הממלכה שלי, וגאוות הממלכה שלי.

43שאל מה יהיה לך ממני, גם אם תחפוץ בחצי מלכותי ומרכושי'.

44ואז אמר אליו חיקר, 'הו אדוני המלך, חי לנצח! הראה חסד, אדוני המלך! לאבו סמייק במקומי, כי חיי היו בידי אלוהים ובידיו'.

45אז אמר סנחריב המלך, 'כבוד לך, הו חיקר אהובי! אני אהפוך את תחנת אבו סמייק לסייף לגבוהה יותר מכל חברי המועצה החסידים והאהובים עלי'.

46ואז התחיל המלך לשאול אותו כיצד הסתדר עם פרעה מבואו הראשון ועד שיצא מפניו, וכיצד השיב לכל שאלותיו וכיצד קיבל ממנו את המיסים והשינויים. של הבגדים והמתנות.

47וישמח סנחריב המלך בשמחה גדולה, ויאמר לחייו: קח מה שתמצא מהמס הזה, כי הכל בהישג ידך.

48והאיקר באמצע': תנו למלך לחיות לנצח! אני חפץ אלא בשלומי של אדוני המלך והמשך גדולתו.

49הו אדוני! מה אני יכול לעשות עם עושר וכדומה? אֲכַל אִם תַּעֲשֶׂה לִי חֶסֶד, נָתַן לִי נָדָן, בָּן אַחֲוִיתִי, לְגַבֵּל לֹו עַל מַה שֶּׁעָשָׂה אֵלַי וְהָתַן לִי אֶת דָּמוֹ וְלִהְיוֹת אוֹתִי בָּהּ.

50ויאמר סנחריב המלך: קח אותו, נתתי אותו לך. ויקח האיקר את נדן, בן אחותו, וקשר את ידיו בשלשלאות ברזל, ויקח אותו למשכנו, וישם כבל כבד על רגליו, וקשר אותו בקשר הדוק, ואחרי שקשר אותו כך השליך אותו. לחדר חשוך, ליד המקום הפורש, ומינה את נבו-הל כשומר עליו לתת לו כיכר לחם ומעט מים בכל יום.

פרק 7

משלי אחיקר בהם הוא משלים את חינוך אחייניו. דימות מדהימות. אחיקר קורא לילד בשמות ציוריים. כאן מסתיים סיפור אחיקר.

1 וכל אימת שהיקר נכנס או יצא, גער בנדן, בנה של אחותו, ואמר לו בחכמה:

2 'הו נאדן, ילד שלי! עשיתי לך כל הטוב והטוב וגמלת לי על כך במכוער וברע ובהריגה.

3 'הו בני! שנאמר בפתגמים: מי שלא שומע באוזנו, ישמעו אותו בעורפה'.

4 ויאמר נדן: משום אין אתה מזעם עלי.

5 ויאמר אֵלָיו הַאִיקָר, מפני שהעליתי אותך ולימדתי אותך, ונתתי לך כבוד וכבוד ועשיתי אותך גדול, וגידלתי אותך במיטב הרבייה, והושבתי אותך במקומי כדי שתוכל להיות היורש שלי. בְּעוֹלָם, וְהַתְּגַבְּלָתִי בְּהַרְיָגָה וְגִמְתָּ לִי בְּהַחְרִיבָהּ.

6 אבל יהוה ידע שנעשה לי עוול, והציל אותי מהכלים אשר הנחת לי, כי ה' מרפא את הלבבות השבורים ומפריע לקנאים ולמתנשאים.

7 הו ילד שלי! אתה היית לי כמו העקרב אשר כשהוא מכה על נחושת, חודר אותו.

8 הו ילד שלי! אתה כמו הצבי שאכל את שורשי המטורף, וזה מוסיף אותי היום ומחר הם ישזפו הם מסתתרים בשורשי'.

9 הו ילד שלי! היית אצל מי שראה את חברו עירום בזמן הקריר של החורף; ולקח מים קרים ושפך עליו.

10 הו ילד שלי! היית לי כאדם שלקח אבן והשליך אותה לשמים לסקול בה את אדוניו. והאבן לא פגעה, ולא הגיעה גבוה מספיק, אלא היא הפכה לגורם לאשמה ולחטא.

11 הו ילד שלי! אילו כיבדת אותי ומכבדת אותי והיית מקשיבה לדבריי היית יורשתי והיית ממלכת על שלטונותי.

12 הו בני! דע לך שאם זנבו של הכלב או החזיר היה באורך עשר אמות, הוא לא היה מתקרב לערכו של הסוס אפילו אם הוא היה כמו משי.

13 הו ילד שלי! חשבתי שהיית היורש שלי במתי; וְאַתָּה בְּקִנְיָתְךָ וּבְחֻצְיָתְךָ תִּפְקַח לְהַרְגִי. אבל ה' הושיע אותי מעורמתך.

14 הו בני! אתה היית לי כמלכות שהייתה מונחת על גבעה, ובא דרור ומצא את המלכות. ויאמר הדרור אל המלכות: 'מה אתה עושה כאן?' אמר המלכות, 'אני מתפלל כאן לאלוהים'.

15 וגם העפרוני שאל אותו: 'מהו חתיכת העץ אשר אתה מחזיק?' אמרה המלכות, 'זהו עץ אלון צעיר שעליו אני נשען בזמן התפילה'.

16 אמר העפרוני: 'ומה הדבר הזה בפך?' אמרה המלכות: 'זה לחם ומזון אשר אני נושא לכל הרעבים והעניים הקרובים אלי'.

17 אמר העפרוני: 'עכשיו אני יכול לבוא ולאכול כי אני רעב' ויאמר לו המלכות: 'קדימה.' והעפרוני ניגש כדי שיאכל.

18 אבל המלכות צצה ותפסה את העפרוני בצווארו.

19 ונענה העפרוני ויאמר אל המלכות: 'אם זה לחמך לרעב אלוקים לא יקבל את נדבותיך ואת מעשיך.'

20 ואם זה תעניך ותפילותיך, לא יקבל אלוהים ממך לא את צום ולא את תפילתך, ולא ישלם אלהים את הטוב עליך'.

21 הו ילד שלי! (היית לי) כ (אריה שהתיידד עם חמור, והחמור הלך לפני האריה זמן מה; ויום אחד קפץ האריה על התחת ואכל אותו.

22 הו ילד שלי! היית לי כמו חזקונית בחיטה, כי אין היא מועילה לשום דבר, אלא מקלקלת את החיטה ומכרסמת אותה.

23 הו ילד שלי! היית כאדם שזרע עשר מידות חיטה, ובהגיע זמן הקציר, קם וקצר, וקטף, ודרש, ועמל עליו עד הסוף, ויצא עשר מידות, ויאמר לו אדוניו: 'הוי עצלן, לא גדלת ולא התכווץ'.

24 הו ילד שלי! היית לי כמו החוגלה שנזרקה לרשת, והיא לא יכלה להציל את עצמה, אבל היא קראה אל החוגלות, כדי שתשליך אותן עם עצמה לרשת.

25הו בני !היית אלי כמו הכלב שהיה קר והוא נכנס לביתו של הקדר להתחמם.

26וכאשר התחמם, התחיל לנבוח עליהם, וירדפו אותו והכו אותו, כדי שלא ינשך אותם.

27הו בני !היית לי כמו החזיר שנכנס לאמבטיה החמה עם אנשים איכותיים, וכשיצא מהאמבטיה החמה, הוא ראה בור מטונף והוא ירד והתפלש בו.

28הו בני !היית לי כמו העז שהצטרפה לחבריה בקורבן, והיא לא הצליחה להציל את עצמה.

29הו ילד שלי !הכלב שלא ניזון מהציד שלו הופך למזון לזבובים.

30הו בני !היד שאינה עמל וחורשת ו)אשר (חמדנית וערמומית תכרת מכתפה.

31הו בני !את העין שלא נראה בה אור, העורבים יקטפו בה ויוציאו אותה.

32הו ילד שלי !היית לי כמו עץ שהם כורתים את ענפיו, ואמר להם: "אם לא היה משהו ממני בדיככם, באמת לא הייתם יכולים לכרות אותי."

33הו ילד שלי !אתה כמו החתול שאליו אמרו: "עזוב את הגנבה עד שנעשה לך שרשרת זהב ונאכל אותך בסוכר ובשקדים".

34נתאמר לא שִׁכְחָתִי אֶת-מְלֹאכֶתְךָ אֲבִי וְאֶת-אֲמִי.

35הו בני !היית כמו הנחש הרוכב על שיח קוצים כשהיה בתוך נהר, וזאב ראה אותם ואמר: "שובב על שובב, ותן השובב יותר משניהם לכוון את שניהם."

36ויאמר הנחש לזאב: "הכבשים והעזים והכבשים אשר אכלת כל חיך האם תחזיר אותם לאבותיהם ולהוריהם או לא?"

37אמר הזאב, לא "ויאמר לו הַנָּחַשׁ: "אֲנִי סוֹמֵר אֲשֶׁר אֶתָּה אֶחָדִי אֶת הָרַע מִנִּי."

38הו ילד שלי !האכלתי אותך באוכל טוב ולא האכלת אותי בלחם יבש.

39הו ילד שלי !נתתי לך מים מסוכרים. שתי וסירופ טוב, ולא נתת לי מים מן הבאר לשתות.

40הו ילד שלי !לימדתי אותך והעליתי אותך וחפרתי לי מסתור והסתרת אותי.

41הו ילד שלי !גידלתי אותך עם החינוך הטוב ביותר והכשרתי אותך כמו ארז גבוה; וְהִתְעַבְּתָּ וּכְפִיתָנִי.

42הו ילד שלי !תקוותי אליך הייתה שתבנה לי טירה מבוצרת, למען אסתתר מאויבי בה, והיית לי כמי שקובר בעומק הארץ; אָכַל יְהוָה רִחְמִים עָלַי וְהִצִּילָנִי מִתַּחְמוּתָּךְ.

43הו ילד שלי !איחלתי לך טוב, וגמלתי לי רע ושנאה, ועתה אקרע את עיניך, ואכין לך אוכל לכלבים, וכרת את לשונך, ומוריד את ראשך בשפת החרב. וגומלך על מעשיך המתועבים'.

44וכאשר שמע נאדן את הנאום הזה מפי דודו חיקר, הוא אמר: 'הו דודי !עשה אתי לפי ידיעתך, וסלח לי על חטאי, כי מי חטא כמוני, ומי סלח כמוך?'

45קבל אותי, הו דודי !עתה אעבד בביתך, ואטחן את סוסיך, וטאטא את גללי בהמתך, וארע את צאיך, כי אני רשע ואתה צדיק: אני האשם ואתה הסולח.

46ויאמר אליו הַיֵּאִיקָר: 'אוי ילדי !אתה כמו העץ אשר היה עקר ליד המים, ואדוניו התעייף לכרותו, ואמר לו: הסר אותי למקום אחר, ואם לא אשא פרי, כרתני.'

47ויאמר אליו אֶלְנִיָּה: 'אֶתָּה עַל-הַמִּים לֹא-יִהְיֶה פֶרִי, אִיכָּה תִשָּׂא פֶרִי בְּמָקוֹם אֲחֵר.

48הו ילד שלי !זקנתו של הנשר טובה יותר מנעורי העורב.

49הו ילד שלי !אמרו לזאב: 'התרחק מהכבשים פן יפגע בך אבק.' וַיֹּאמֶר הַזָּבִי: "טוֹבָת חֶלֶב הַצֹּאן לְעֵינַי."

50הו ילד שלי !הם גרמו לזאב ללכת לבית הספר כדי שילמד לקרוא ואמרו לו, "תגיד א, ב." "הוא אמר", כבש ועז בפעמון שלי"

51הו ילד שלי !הניחו את התחת ליד השולחן והוא נפל, והתחיל להתגלגל בעפר ואחד אמר: "תנו לו להתגלגל, כי זה הטבע שלו, הוא לא ישתנה."

52הו ילד שלי !אפשרה האמרה שפועלת: "אם תלד ילד, קרא לו בנך, ואם תגדל ילד, קרא לו עבדך."

53הו ילד שלי !העושה טוב יפגוש טוב; וְעוֹשֶׂה רָעָה, יִפְגַּד אֶת הָרַע, כִּי גָמַל יְהוָה אֶת אֵדָם כְּמַדַּת מַעֲשָׂה.

54הו ילד שלי !מה אגיד לך יותר מהאמירות האלה? כי יהוה יודע מה נסתר, ומכיר את המסתורין והסודות.

55ויגמלך וישפוט ביני וביני וגומלך כמדברך,'

56וכשנאדן שמע את הנאום הזה מדודו הייקר, הוא התנפח מיד והפך כמו שלפוחית שتن מפוצצת.

57ויתנפחו אבריו ורגליו ורגליו וצדו, והוא נקרע ובטנו התפרקה והתפזרו קרביו, והוא נספה ומת.

58ואחריה היה הרס, והוא הלך לגיהנום. כי החופר בור לאחיו, יפול בו; ומי שמעמיד מלכודות ייתפס בהן.

59זה מה שקרה ו)מה (מצאנו על סיפור חיקר, והשבח לאל לנצח. אמן, ושלו.

60כרוניקה זו נגמרה בעזרת אלוהים, יהי רצון שהוא יתעלה! אמן, אמן, אמן.